

NARRÁTOR:

*A régi szép időkben még hagyományok voltak; Mívelték is sokan, de mára
sajnos megfakultak. Ilyen volt télen a disznóvágás napja;
Ekkor összegyűlt a család apraja és nagyja. Reggel korán indult el az élet;
Megitták az áldomást, erőgyűjtés végett.*

JÓSKA:

*Gyere szomszéd, igyunk meg egy kupica piát; Azt hiszem, ez nem dönti le
senki ember fiát. Indítsuk méltón el a napot;
Ha nem bíránk ketten, hívjuk meg a falusi papot.*

PISTA:

*Jól van szomszéd igyunk, korai még vágni; A disznó is még alszik, soká kell
még várni. Reggel lesz majd egyszer, a kiskakas is felkel;
Kimegyünk az udvarra remegő kezekkel.*

NARRÁTOR:

*Összeült a két koma, de még mindig életben volt a cona. Levágni ők nem
siettek; Ha így folytatják, az asztalnál érik meg az estet.*

ILONKA:

*Uram, drága szentem; Mi elvégeztünk és készen állunk, kezdjük végre;
Mert sose jutunk a végére.*

JÓSKA:

Maradj nyugton asszony, elvégre; Még nem ittunk mindenki egészségére.

PISTA:

*Így van Ilonka lelke, a poharamat az asztalra üresen letettem; Töltsd,
meg nékem újra kérlek; Mert pálinkát iszunk és nem patkánymérget.*

NARRÁTOR:

*Jó feleség, jó asszony volt ez az áldott lélek; Szót fogadott és kiszolgálta a
férfinépet. Felkelt már a nap és a sugara szétbomlott;*

Ez a két züllött férfi a piálás csapdájába omlott.

PISTA:

Jóskám, most már tényleg menjünk és kapjuk el a farkát; Teperjük le a földre azt a hízott marhát.

NARRÁTOR:

Annyit ittak, azt sem tudták, mi végett is jöttek; Kimászni a hidegbe förtelmes egy ötlet. Ekkor jöttek és kopogtattak, kinéztek; És ajtót nyitottak az emlegetett falusi papnak.

PAP:

Áldás, békesség e lak urára; Jöttem én is disznajuk torára. Úgy hallottam levágják ma szentem; Felöltöztem hát és idejöttem menten.

NARRÁTOR:

Leült az atya melléjük nagy bátran; Pohárt vett a kezébe és felkiáltott:

PAP:

Ez az amire vártam! Igjuk meg az áldomást és menjünk ki végre; Megáldom a párát isten dicsőségére.

JÓSKA:

Menjünk Pistám, nézzük meg, hogy mi van kint az olban; Elkapjuk és le is vágjuk mindjárt azon nyomban.

NARRÁTOR:

Az volt a baj, hogy nem látott a két barát még az orránál sem tovább. Egy valamit azonban hamar észrevettek; Az Ilonka ringatózó farát. Simogatta ő a disznót és biztatta avégre; Úgy néz ki, nem lesz főfogás belőle ebédre.

ILONKA:

Kicsi lelkem, az a két léhűtő úgy berúgott; Nincs veszély a számodra és megúszod a mai napot.

NARRÁTOR:

Ekkor jött a Jóska, szörnyű nagy a mérge; Ha nem vesz végre erőt magán; Zöldséget ehet csak ebédre.

JÓSKA:

Vigyázz innen kincsem, eressz be hozzája; Enyém lesz a pára legnagyobb sonkája. Felfüstölünk mindent, töltünk hurkát-kolbászt; Meghívjuk majd ebédre a nagy ho-ho-ho-horgászt.

NARRÁTOR:

Megijedt a drága, mérges lett az urára; Úgy gondolta itt a mese vége; Többet nem tehet, így elkullogott végre.

PAP:

Uraim, várjanak hát végre; Áldást szórni jöttem e nagy bőségre. Köpje meg a parasztember a markát; Húzzuk meg a disznónak a farkát.

NARRÁTOR:

*Na de ám a disznó, mikor meglátta őket; Önként kereste fel az örök
vadászmezőket. Azt mondta az orvos, infarktusból hullt el;
Így a disznóvágás békességben múlt el. Messze földön híres lett ez a téli
dráma; Aki nem hiszi, hát járjon utána.*